

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.1966, sp. zn. 4 To 555/66, ECLI:CZ:KSUL:1966:4.TO.555.1966.1

Číslo: 36/1967

Právní věta: K otázce totožnosti skutku podle § 220 odst. 1 tr. ř.:

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 20.12.1966

Spisová značka: 4 To 555/66

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Totožnost skutku

Předpisy: 141/1961 Sb. § 220 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 36/1967 sb. rozh.

K otázce totožnosti skutku podle § 220 odst. 1 tr. ř.:

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí n. Lab. ze dne 30. prosince 1966 – [4 To 555/66.](#))

Obžalovaná A byla stíhána obžalobou podanou okresním prokurátorem, že si od dubna 1964 do června 1965 jako vedoucí Domovní správy v M. vypůjčila od své podřízené obžalované B v různých částkách celkem 9000,- Kčs, přičemž věděla, že jde o peníze z inkasa nájemného, které B protiprávně zadržuje.

Okresní soud rozsudkem ze 17. 11. 1966 sp. zn. 6 T 831/66 uznal obžalovanou A vinnou trestným činem porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 130 odst. 1 tr. zák. a uložil jí nápravné opatření.

Podle zjištění rozsudku okresního soudu spočívala trestná činnost obžalované A v tom, že jako vedoucí Domovní správy v M. v době od dubna 1964 do června 1965 nekontrolovala práci předpisovatelky nájemného obžalované B, nevyžadovala na ní důsledné plnění povinností, které bylo předpisovatelkám uloženo a tak se stalo, že obžalovaná B zpronevěřovala značnou částku peněz ke škodě uvedeného podniku.

K odvolání okresního prokurátora a obžalované A krajský soud napadený rozsudek ohledně této

obžalované zrušil a obžalovanou A podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby zprostil.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná B odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na tři roky a k zákazu činnosti ve hmotně odpovědné funkci v socialistickém sektoru na tři roky se zařazením do první nápravně výchovné skupiny, a to za trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b), c) tr. zák., který spáchala tím, že v době od 2. ledna 1964 do 30. dubna 1966 jako předpisovatelka nájemného na Domovní správě v M. si ponechala z vybraných poplatků celkem nejméně 19 558,32 Kčs.

Obžalovaná A byla uznána vinnou, že tuto činnost B umožnila tím, že ji nekontrolovala a nevyžadovala důsledné plnění povinností, čímž se dopustila trestného činu porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 130 odst. 1 tr. zák.

Proti rozsudku podal odvolání prokurátor, a to pokud jde o obžalovanou A. Namítal, že okresní soud neprávem ji uznal vinnou trestným činem porušování povinnosti v provozu socialistické organizace a nikoliv trestným činem podílnictví podle § 134 odst. 1 písm. a) tr. zák., jak byla stíhána obžalobou a navrhl, aby tato obžalovaná po zrušení rozsudku byla uznána vinnou ve smyslu obžaloby.

Obžalovaná A namítala, že nebyla s to odhalit trestnou činnost obžalované B ani při pečlivém sledování inkasních bloků, protože B používala i bloků zakoupených volně v papírnictví, poukázala na výpověď svědkyně K, která uvedla, že na zpronevěry obžalované B se mohlo přijít až tehdy, kdyby si byl některý z nájemníků stěžoval proti upomínce o zaplacení, poukázala na to, že v jednom případě účinně zakročila, když objevila ztrátu jednoho inkasního bloku. Navrhla, aby byla obžaloby zproštěna, případně aby bylo upuštěno od potrestání.

Pokud jde o obžalovanou A, došel okresní soud k závěru, že není prokázáno, že by byla přijímala od B vědomě peníze ze zpronevěřených částek. Okresní soud poukázal na rozpory ve výpovědích obžalované B, zejména na změny v jejích výpovědích a došel k závěru, že ani ostatní výpovědi, které zčásti její výpověď potvrzují, nestačí k usvědčení obžalované A. Pokud obžalovaná A byla svědkem, že B v kanceláři předávala obžalované A 100,- Kčs se snahou, aby to C neviděla, není to ještě důkazem, že šlo o peníze z tržby. Obžalovaná A doznává, že si několikrát vypůjčila od B peníze z jejích vlastních peněz, a to i s použitím spořitelní knížky obžalované B. Okresní soud nepovažoval také za prokázáno, že obžalovaná A vracela B v jejím bytě částku 1000,- Kčs a správně uvádí, že takové jednání postrádá logiky, neboť peníze mohla vrátit obžalovaná A obžalované B v kanceláři nebo jinde. Výpovědi svědkyně L a M jsou výpovědi, které čerpají jen z vyjádření samé obžalované B. Z vlastní zkušenosti nemohly tyto svědkyně nic konkrétního udat, a proto ani tyto výpovědi nejsou dostatečně spolehlivým důkazem o vině obžalované A. Tato obžalovaná od počátku popírá přijetí větších částek peněz vůbec, kromě asi čtyř případů půjčky částek 700,- Kčs, 150,- Kčs a 200,- Kčs, a zejména popírá, že by přijala nějaké peníze z peněz zpronevěřených.

Krajský soud ve veřejném zasedání provedl opětovně konfrontaci mezi obžalovanými B a A. Obě setrvaly na svém tvrzení. Obžalovaná B i v odvolacím líčení se odchýlila od své dřívější výpovědi. Tvrdila totiž, že založila konto 001 teprve potom, co došlo ke sloučení domovních správ, tj. asi v květnu 1965, aby se z nevrácených přeplatků nájemného na tomto kontě zapisovaných kryl dluh obžalované, způsobený zpronevěrou.

Ve svém písemném vyjádření k výsledkům revize vysvětlovala obžalovaná B vznik tohoto konta jinak a u krajského soudu vysvětlovala toto jiné tvrzení tím, že prý nechtěla obžalovanou A prozradit a nevěděla, jak se situace vyvine. Toto vysvětlení je v rozporu se skutečností. Vyjádření bylo učiněno zápisem z 30. června 1966, zatímco již koncem května ve vyjádření k revizi kontrolnímu odboru v M.

obžalovaná výslovně uvedla, že z tržby půjčovala peníze obžalované A, protože byla ve velké finanční tísní. Obžalovaná B tedy již před vyjádřením z 30. června 1966 označila obžalovanou A jakožto osobu, které poskytovala půjčky ze zpronevěřených peněz. Za této situace okresní soud právem došel k závěru, že sice je tu podezření proti obžalované A z trestného činu podílnictví ke škodě majetku v socialistickém vlastnictví, že však není bezpečných důkazů. Okresní soud však považoval za prokázané, že obžalovaná A zanedbala dohled a tím zavinila, že B se mohla dopouštět zpronevěr. Tímto výrokem však okresní soud porušil zásadu trestního řádu vyjádřenou v § 220 odst. 1 tr. ř., že totiž soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. V žalobním návrhu bylo jednoznačně a zcela úzce uvedeno, že obžalovaná A si od B půjčovala peníze, ač jí bylo známo, že jsou z vybraných poplatků. Žádným způsobem není v žalobním návrhu ani naznačeno, že by byla obžalovaná nějak využívala své vedoucí funkce a činnost obžalované B umožňovala nedostatkem dohledu a okresní soud tedy uznal obžalovanou vinnou skutkem, který v žalobním návrhu uveden nebyl. Proto krajský soud pro toto porušení trestního řádu podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadený rozsudek zrušil, pokud jde o obžalovanou A a vycházejí ze správného zjištění okresního soudu rozhodl, že obžalovanou zprošťuje, protože není prokázáno, že se stal skutek, za který byla obžalobou stíhána.